

paraules de dones

BUTLLETÍ DE LES DONES DEL PLA DE BARRIS: NÚM. 5. FEBRER 2012

Edita

Ajuntament de Palafrugell
Pla de Barris Sauleda-Carrer Ample

CONSELL DE REDACCIÓ

Aouatif Ahmittach
Ana Maria Florido
Neus Jofre
Norma Ortega
Ana Plaja
Lourdes Plaja
Karina Reyes
Mireia Tormo

Coordinació

Vicky Blanco

Fotografies

Ana Maria Florido
Norma Ortega
Karina Reyes

IMPRESSIÓ

Gràfiques Agustí · C/ Bailén, 45

Amb el suport de

Correcció Lingüística
Oficina de Català de Palafrugell (CPNL)
Arxiu Municipal
Oficina del Pla de Barris
Associació de Veïns del Carrer Ample
Associació de Veïns de la Sauleda
Espai Dona

Imprès en paper ecològic

La direcció del butlletí no es fa responsable de les opinions expressades en els escrits.

consell editorial

índex

poema	2
crèdits i consell editorial	3
presentació	4
reportatge.....	5
persones singulars	6-7
article	7
fem memòria.....	8-9
d'aquí, d'arreu	10
foto denúncia	11
dones a favor del medi ambient	11
hi havia una vegada	12
sabors del món	13
opinions	13
elles actuen	14
actualitat del Pla de Barris	15
ressenya.....	15

presentació

Cultura, nexa o ruptura?

El fet que hi hagi moltes cultures diferents en un territori reduït, no significa necessàriament que es barregin i s'entenguin entre si; la multiculturalitat no significa per ella mateixa, diàleg. La cultura entesa com una manifestació d'expressions i sentiments, de llenguatge i tradició, de rituals, que formen part del passat i del present d'un poble pot ser un element de cohesió, si s'accepten les diferències i tothom té la possibilitat de conservar allò propi compatible amb una cultura comuna territorial, però també pot ser un element de conflicte social i de ruptura si domina la desconfiança i l'hostilitat. Un dels reptes més importants no és aconseguir l'acceptació d'aquesta diversitat posant l'accent en l'hipotètic enriquiment cultural que això comporta, sinó que aquesta no s'utilitzi per legitimar l'exclusió. Les relacions interculturals han d'estar basades en la igualtat i el dret. Es pot ser diferent si un ho vol, però no s'ha de ser desigual, en drets i deures, en les oportunitats i el respecte mutu. I en aquest nou context multicultural hem d'estar disposats a revisar i negociar, si cal, les normes fonamentals de convivència perquè, amb respecte per les persones, per la seva llibertat, per les seves conviccions basades en la igualtat, tothom pugui sentir-se les seves i necessàries. Només amb una voluntat activa i inequívoca de totes les parts per resoldre els inevitables conflictes que provoquen la diversitat de valors i costums, amb unes noves normes nascudes de la creativitat i de la negociació, es podrà evitar l'exclusió social per origen i avançar cap a la convivència comuna sense traumes.

Catalunya, en la seva llarga història, ha estat terra de mestissatge. Cultures d'avantguarda des de l'antiguitat, han creat amb el pas dels segles la base damunt la qual han crescut les nostres manifestacions culturals, lingüístiques, socials... allò que en diem identitat. La identitat d'un poble és quelcom dinàmic, canviant, i evoluciona en el temps igual com ho fem les persones, en temps de bonança i també de crisi, i en aquest context més que en altres, hem de fer d'aquesta diversitat un element integrador que tot respectant les diferències ens permeti convida en un mateix projecte social i polític de poble.

Margarita Mauri
Regidora de Ciutadania i Benestar Social

persones singulars

José Antonio Rubio Romero

Sr. José Antonio Rubio Romero, propietari del bar Olímpic, situat al carrer Ample. Ara fa 35 anys que des de la seva finestra ha vist com ha anat evolucionant el barri, la seva clientela i els seus veïns. Una persona que a través del seu testimoni ens recorda la vida i els fets d'un barri ple de personalitat.

Aquest local, des de quan és al barri del carrer Ample?

Aquest local el vàrem obrir el meu pare i jo el 28 d'octubre del 1976, ara ha fet 35 anys, però tota la família hi cooperava.

I el nom del bar com neix?

El meu pare i jo sabíem que aquesta zona havia de ser una zona esportiva, és a dir olímpica i ens va agradar el nom d'Olímpic i vam decidir posar-l'hi.

Sempre ha treballat al bar, vostè?

No, de jove treballava de repartidor a la Camy i ajudava el meu pare durant el meu temps lliure, perquè en aquell temps el negoci no donava per mantenir tota la família. Quan el meu pare es va jubilar em va proposar continuar amb el negoci familiar.

Creu que han canviat molt els costums del seu barri?

No. En termes generals, no. El barri ha crescut molt. Als anys 80 només hi havia dos bars i dues botigues de queviures, ara hi ha un supermercat, l'estanc, la parafarmàcia, la fleca... però tot això ha trigat molt de temps a canviar. Jo tenia l'esperança que canviés abans.

Per què?

Perquè aquesta àrea s'ha aturat durant molt de temps per diferents recessions que van tenir lloc: la recessió de la dècada dels 80, la recessió de la dècada dels 90... Aquest barri hauria d'haver estat així de gran a finals dels 90 no en el 2011.

Vostè què en pensa, de les revetlles que es feien abans?

Doncs que és una pena que s'hagin deixat de fer, perquè dins el barri era una cosa molt familiar. Coneixies tothom: nens, pares, avis... i ens reuníem tots per la revetlla. Era molt bonic, per això és una llàstima que al fer-se tan gran el barri s'hagi perdut aquesta festa.

Durant aquests 35 anys ha canviat molt la seva clientela?

Una mica, ara hi ha més immigrants que abans. Les dones sempre han format part de la clientela, als matins és el punt de trobada de les dones, perquè després de deixar la mainada a l'escola fan un cafè; a la tarda, a la nit i els caps de setmana la majoria de clientela és jove, entre 18 i 25 anys. És el punt de trobada per parlar de com els ha anat el dia mentre juguen unes partides de billar. Amb la llei antitabac els primers sis mesos de vigència van ser nefastos per a l'hostaleria, perquè la gent feia una consumició, sortia al carrer a fumar i ja no tornava a entrar, marxava. L'hostaleria, amb aquesta llei, va perdre entre un trenta i un quaranta per cent de caixa. Actualment s'ha normalitzat una mica.

Abans venien nens que ara s'han fet grans i ara vénen amb els seus fills, què li sembla, això?

Molt bonic, això significa que durant aquest temps ho he fet bé.

Vostè creu que el seu barri és un barri cosmopolita?

article

els joves i la *polítika*

Sí, hi ha moltes races integrades i, traient algun personatge, tots ens avenim molt bé. Hi ha magrebins, hi ha sud-americans, hi ha romanesos, hi ha gent de tot l'est d'Europa. El que passa és que estem tots concentrats en un espai molt petit. S'ha de tenir en compte que si el nostre barri l'expandessin en plantes baixes seria com tot aquest poble de gran.

Arribarà un moment que vostè es farà més gran, creu que algun dels seus fills el succeirà en el negoci?

No, no ho crec, perquè és un treball molt esclau i molt dur. Suposo que es traspasarà, perquè seria molt trist que es convertís en un altre tipus de negoci havent-hi passat tres generacions de clients.

Des del butlletí *Paraules de Dones* del Pla de Barris de Palafrugell, donem les gràcies al Sr. José Antonio Rubio Romero, pel temps que ens ha dedicat en aquesta entrevista. Moltíssimes gracies.

Sovint em pregunto el perquè del desinterès de molts joves per la política. El primer que se m'acudeix és perquè no en saben prou bé el significat. I el segon és perquè ignoren fins a quin punt els afecta en la seva vida diària.

Fa poc em sonava com una paraula avorrida, per la qual cosa no li prestava atenció. A mesura que anava estudiant diverses matèries com la història o la filosofia, anava observant que la política és la pauta sobre la que s'encaminen. Les notícies són una altra font d'informació que no podem ignorar. Són els principals difusors de les ideologies més influents en un moment donat, i arriben a ser una forma de manipulació de la població.

Tampoc puc passar per alt, com a estudiant de batxillerat, que sóc una de les primeres afectades per totes les decisions preses en l'àmbit de l'educació. Em sorprèn que una de les últimes hagi sigut elevar les taxes universitàries fins al màxim sense tenir en compte que estem vivint en moments d'alta tensió, sobretot en temes econòmics. O potser és que no han tingut en compte això, sinó que ho han fet pensant en altres propòsits per a un futur no

gaire llunyà... El tema és que si un jove no lluita pels seus drets des de bon principi, no els obtindrà quan més els necessiti. Per això, els qui de veritat tenen interès a tenir un jovent ben preparat i que pugui tirar el país cap endavant en un futur pròxim, haurien de ser els primers a impulsar la difusió de la política actual, i haurien de fer veure que els qui de veritat dirigeixen les nostres vides són els polítics, d'una forma directa o indirecta a través de les seves trobades, aprovacions de lleis, discussions, etc.

La participació és fonamental i preocupar-se per l'actualitat, també. En un moment donat, tot això fa mandra, i el millor és passar de tot i ocupar-se de coses distretes que fan que ens oblidem dels problemes, però no fan que la realitat canviï. En conclusió: per aconseguir un futur prometedor, s'ha de saber construir un present que pugui aguantar tot el pes, un pes lleuger si es sap igualar des del principi. Agafar-se un moment de reflexió i pensar-hi pot canviar moltes coses en la nostra vida actual, fins i tot la pot millorar. Depèn de quines decisions es prenguin. Però ja!

fem memòria

Festes de Primavera a Palafrugell

Tradicionalment, i abans de la Guerra Civil espanyola, Palafrugell era un poble que celebrava molt el Carnestoltes, unes festes molt participatives de les quals molts ciutadans formaven part. A conseqüència del franquisme, i de la censura que va comportar, totes les celebracions carnavalesques a l'Estat espanyol van ésser prohibides, cosa que va significar un cop dur per als sentiments festius al poble.

A Palafrugell, però, el febrer de 1963 van optar per dir les coses pel seu nom, provocant que una ordre governativa prohibís expressament qualsevol celebració del Carnaval en l'època que li pertocaria, just abans de la Quaresma. Els palafrugellencs van acceptar resignats la prohibició, però la voluntat popular va ser més audaç que la dictadura franquista i, en senyal de protesta, un cop va passar la Quaresma i la Setmana Santa, tot i aprofitant la celebració del diumenge de la Segona Pasqua, el jo-

vent de la vila va organitzar el *Carrousel* Costa Brava, una cercavila carnavalesca fora de temps.

Així és com Palafrugell des de llavors va deixar de celebrar els Carnivals al febrer per celebrar, amb tota pompa i esplendor, les seves Festes de Primavera.

Al voltant de l'acte principal de les festes, que consisteix en un *carrousel* de carrosses i comparses, se celebren tot un seguit d'actes i festes. Així, les Festes de Primavera acullen una sèrie d'activitats com una sardinada popular, firetes per a la mainada, un *correbars*, matinades, o una mostra d'esbarts, entre moltes altres activitats, com concerts joves i exhibicions de tota mena. A més a més,

durant molts d'anys (tot i que no en l'actualitat) es va realitzar l'elecció de pubilles de cada colla, una mena d'elecció de miss locals que culminava amb l'elecció d'una reina de les festes. Aquesta era una tradició que provenia ja de principis de segle XX, quan a Palafrugell se celebrava el que es deia Festa de la Bellesa.

El plat principal de les festes, però, és sens dubte el gran *Carroussel*, o exhibició de carrosses. Durant setmanes i mesos els palafrugellencs, organitzats en colles, es dediquen a dissenyar i construir les carrosses, una mena de falles mòbils amb diferents temàtiques i pressupostos. A tal fi, l'ajuntament cedeix una nau industrial on les colles poden confeccionar-les i assajar. Igualment les comparses han d'idear coreografies que després membres de tota edat i gènere interpretaran pels

carrers del poble tot acompanyant les carrosses. Al vestuari i accessoris, s'hi poden destinar grans quantitats de diners, cosa que dona a aquestes festes en general una gran qualitat i bellesa estètica.

Com a final de festa, hi ha una gran celebració de gala, al llarg de la qual, un jurat ha de dictaminar quina de les colles carrossaires ha guanyat. En el transcurs d'aquest acte, se celebra un sopar popular i balls i música en viu a diversos punts de la localitat.

En definitiva, ens apropem a la 50a edició d'unes festes populars que van sorgir de la negativa d'un poble a renunciar a la disfressa i a l'alegria, i amb imaginació i esforços ha anat tirant endavant aquestes festivitats fins a convertir-les en part indissoluble del sentiment local. És primavera quan sortim al carrer durant les carrosses. Per molts anys!!!

Kameliya Nikolova Boyanova

Kameliya Nikolova Boyanova, va néixer a Bulgària el 1972. Va fer tots els seus estudis allà i va treballar com a encarregada d'una botiga d'informàtica al seu país.

L'any 2002, va venir a Catalunya de vacances a visitar a una amiga que vivia a Lloret de Mar. Quan va visitar Barcelona va quedar meravellada amb tot el que veia, li van agradar els edificis del barri antic i cadascun dels llocs que la seva amiga li mostrava. Des del primer moment es va adonar que era una ciutat de molt interès turístic, així com també va notar que la gent parlava dues llengües. Durant la seva estada de dos mesos li va agradar tant Catalunya que va decidir tornar després d'uns mesos, concretament durant el mes de març del 2003 i va poder aprofitar l'estiu d'aquell any per treballar. Finalment s'hi va quedar fins ara.

Per fortuna, la Kameliya és una persona extravertida, dinàmica i alegre i no li va ser gens difícil de fer amistats durant els primers anys que va viure a Lloret de Mar. És així com va conèixer el seu home, amb qui està feliçment casada. Per poder continuar amb la seva relació va haver de fer un canvi de residència i va traslladar-se a viure a Palafrugell.

Li ha costat una mica d'adaptar-se a aquest canvi. En primer lloc perquè no li ha sigut gaire fàcil de trobar gent que sigui de Bulgària; en segon lloc perquè

¿aquí arreu

Kameliya Nikolova Boyanova Kameliya Nikolova

no aconseguia comprendre que no hi havia gaires línies d'autobusos per circular per dintre el poble o pels voltants i la molestava que no circulessin més sovint, cosa que la feia dependre d'altres persones per poder-se moure. Finalment va decidir comprar-se un cotxe, no pas per luxe, sinó perquè li era indispensable per poder treballar. Una altra cosa que li va costar, a la Kameliya, quan va arribar a Palafrugell va ser trobar feina, ja que no podia homologar el seu títol universitari de Llicenciada en Economia com a grau acadèmic espanyol, perquè encara no parlava català, i en totes les entrevistes de feina li demanaven el català parlat i escrit. És així que va fer el pensament d'apuntar-se al Centre Municipal d'Educació per rebre classes de català, que fins ara continua estudiant i ja està fent el nivell de suficiència 2 per treure's el nivell C. Aquests estudis li varen servir per poder treballar uns mesos en

el Projecte Impuls de l'Ajuntament de Palafrugell.

Ella pensa que s'ha integrat molt bé a Catalunya, però malgrat això a vegades troba a faltar coses del seu país com menjar la *banitza*, plat típic del seu país. També troba a faltar la seva família i els seus amics, però té la sort que Bulgària és a prop d'aquí i pot viatjar-hi sovint.

foto denúncia

Haurem d'esperar que atropellin algú perquè s'adonin que aquest pas de vianants és summament perillós i no està senyalitzat?

dones a favor del medi ambient

Quantes vegades hem anat a comprar, i quan la caixaera ens ha demanat si volíem una bossa hem dit que sí? Quins efectes té aquesta conducta sobre el nostre planeta? Si només són dues bosses i les agafa tothom. Darrere d'aquesta resposta tenim 24.000.000 tones de bosses d'escombraries a l'any a tot l'Estat espanyol, fetes d'un material derivat del petroli, per això quan es crema la bossa es desfà però no desapareix, contaminant així el nostre ecosistema.

Quan anem a comprar, fer servir bosses de plàstic (petroli) no és l'única solució, una opció molt bona és tornar a l'antic costum de portar el carro de la compra. A l'actualitat

n'hi ha de dissenys molt moderns, àgils i còmodes, i a preus molt assequibles. També podem fer servir les bosses reutilitzables (són aquelles bosses que es poden fer servir més d'una vegada), al mercat n'hi ha de formes, de colors i de materials de tota mena: amb forma d'objecte o de fruita, altres fetes de paper reciclat o de roba, ideals per anar a buscar el pa. Fent aquesta petita acció podem fer molt pel nostre planeta. Entre tots hem d'evitar de sobrecarregar-lo d'escombraries i deixar un món millor a les nostres futures generacions.

hi havia una vegada... hi havia una vegada... hi havia una

L'ESPERANÇA I LA IL·LUSIÓ SÓN EL MOTOR D'AQUESTA VIDA

Últimament es despertava de molt bon humor. I el motiu era clar: cada matí s'aixecava acompanyada dels seus més bonics del món. La seva habitació es trobava a l'últim pis de casa. Hi havia insistit. Estava envoltat de finestres, així que entrava llum per tot arreu, i això la feia sentir molt bé. Mentre es prenia la seva xocolata com sempre, fullejava el diari, i de tant en tant feia una ullada al paisatge que l'envoltava i que la inspirava per escriure tot el que pensava d'una forma única. Expressava tot el que podia a través del bolígraf i el paper, no podia fer-ho de cap altra manera. Sovint es quedava amb la mirada fixa en un punt de l'habitació, i quan li treia l'ull de sobre es posava a escriure amb una rapidesa extraordinària. No semblava que se n'adonés fins que acabava i es sorprenia d'ella mateixa. Restava allà tot el dia, i rarament sortia fora. Tot el que feia era pensar, llegir, escriure i, per necessitat, menjar.

Ja era una rutina. Una rutina que la consumia dia rere dia, convertint-la en una noia sense futur, sense il·lusions, ni tampoc esperances. Somiar era tot el que podia fer.

Tot va començar amb un tràgic accident que la va deixar en una cadira de rodes, sense el poder de parlar, amb una única mà que podia moure. Els metges deien que per recuperar les seves habilitats anteriors havia de passar un miracle, i ella no hi creia o, millor dit, no hi volia creure. Tenia la sort de tenir uns pares que li donaven tot el suport possible. I ella ho agraiïa.

Un matí, va sentir que alguna cosa li feia pessigolles per la cara, però no li va donar importància. Després de molta persistència d'allò, va obrir els ulls, i infinitat de papallones van alegrar la seva vista, i ocells acolorits la van omplir d'admiració amb els seus dolços cants. Era un senyal? De cap manera. Eren uns animalots que li feien companyia per pena, res més. D'això ja feia un mes.

Mentre pensava en tot això es va sentir molt cansada i es va adormir. Va somiar amb coses estranyes que li van recordar la seva antiga vida. De sobte va sentir calfreds per tot el cos. Es va aixecar espantada i suant. Segur que va ser un malson. Sentia vibracions per les cames i li feien molt de mal. Espera. A les cames? Això no podia ser. Impossibile. Impensable. Segur que seguia somiant. Tenia molta por. Va cridar a la seva mare, sempre ho feia

quan se sentia horroritzada, o al menys fins que va perdre la capacitat de parlar. Va sentir que algú pujava les escales corrents. Es va obrir la porta. Els seus pares estaven allà, parats, amb llàgrimes als ulls. Ningú podia creure el que acabava de passar. La van abraçar, i ella va fer el mateix. Això era increïble. Qui ho hauria pogut dir? Hi ha coses que passen i que no tenen sentit, i els hi trobes passat molt temps. Era cosa del destí? Tant se val. En realitat sempre quan escrivia, ho feia sobre la seva pròpia vida, amb finals feliços, encara que no hi creia. Però finalment va acceptar, resignada, que l'esperança i la il·lusió són els que mai s'han de perdre, són el motor d'aquesta vida.

sabors del món

ceviche de llagostins ceviche de llagostins

INGREDIENTS

- 1 kg de cues de llagostins
- 1 pebrot
- 2 cebes mitjanes
- Sal
- 2 tomàquets mitjans
- Coriandre
- 2 llimones (el suc)

PREPARACIÓ

Rentem els llagostins i els posem a coure molt a poc a poc, després es treuen del foc i es deixen refredar. Mentrestant en un recipient es posa la ceba tallada en daus petits, els tomàquets ratllats, el suc de les llimones, la sal al gust de cadascú i una mica de pebre i coriandre. Tot això es barreja amb els llagostins i, si els agrada el picant, també se n'hi pot posar una miqueta.

Per acompanyar els llagostins, s'hi poden afegir uns plàtans o bé *chifles* o *patacones*.

amb un xic d'humor

La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i després aplicar remeis equivocats.

opinions

Què faries si fossis l'alcalde o l'alcaldesa de Palafrugell?

LA SAULEDA:

- Més activitats per a la joventut
Amal, 23 anys
- Canviar la llei per poder posar els ascensors a la Sauleda
Emili, 62 anys
- Transport públic de nit
Isabel, 41 anys
- Més ajudes socials a les famílies nombroses
Ivan, 30 anys

CARRER AMPLE:

- Menys ajudes per a la gent de fora i més per a la gent d'aquí
Josep Maria, 45 anys
- Una pista de gel
Mari Cielo, 26 anys
- Un ajut per pagar els rebuts de l'aigua, la llum i el gas
Alicia, 18 anys
- Una mesquita més gran
Achraf, 50 anys

elles actuen

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA A CÀRREC DE L'EQUIP DE PARAULES DE DONES

Entre les activitats portades a terme pel Pla de Barris de Palafrugell, el 2009 va sorgir la idea de començar una publicació que donés veu a un dels col·lectius menys escoltats de la nostra societat: les dones. Amb aquest esperit va néixer un butlletí fet i projectat per les veïnes dels barris, per les dones del poble: dones de diversos orígens i edats, cultures i preparació. Aquesta veu ciutadana es va anomenar *Paraules de Dones* i va veure la llum al desembre del mateix any. De mica en mica, i modestament, amb força lluita i dedicació, es va consolidar fins i tot obtenint diversos reconeixements públics, inclòs un segon premi del guardó Federico Zaragoza d'amics de l' UNESCO al març del 2011.

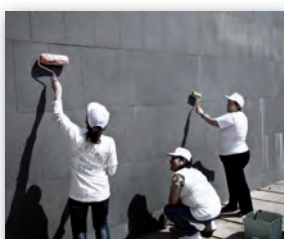
Com a part de la preparació i l'aprenentatge que comportava la confecció del butlletí s'hi varen integrar diversos tallers d'interès per als membres del projecte, com ara la redacció o la fotografia. I d'aquest taller, el de fotografia, va sorgir la idea de preparar una exposició, que va veure la llum el 4 de novembre de 2011 al vestíbul del Teatre Municipal de

Palafrugell, amb la presència del batlle de la vila, membres de la revista i premsa local i comarcal.

En aquesta exposició es volia expressar amb l'ajut de fotografies i de textos escollits en el taller de redacció, un enfocament de l'absurd i la ironia, per posar en evidència la difícil tasca de les dones, de totes les que formem part del vaixell del *Paraules de Dones* i en general. Sota el títol de l'exposició "La nostra tasca és fer visible l'invisible" es pretenia descobrir el que per a molta gent encara és ocult: que les dones poden anar molt més enllà i que tot i el llarg camí recorregut encara en queda molt més per caminar. Que les etiquetes socials tapen moltes fites assolides o que es poden assolir.

Era una exposició modesta d'amigues que hi van posar el coll i l'ànima, però en cada una de les peces exposades, es feia palès un objectiu i un missatge. Veure el fruit de l'esforç col·lectiu exposat brillantment ha estat una fita, una fita més de les dones que formant un grup heterogeni i divers, han aconseguit arribar lluny, tot anar acomplint el que diu el nom de la seva exposició: fer visible l'invisible.

14

Agraïm el suport a 3 Peus Fotografia alhora de preparar les fotogràfies

actualitat del Pla de Barris

actualitat del Pla de Barris actualitat del Pla de Barris actu

• Aquest any 2012 continuem amb els projectes socials, el servei de mediació, els educadors de carrer, els agents per a la igualtat i el butlletí, entre d'altres.

pocs metres de l'Edifici Aniversari, ja ha començat les obres de rehabilitació de l'edifici. Una vegada s'hagin acabat es donaran per finalitzades les obres de millora de la zona del carrer Ample, incloses al Pla de Barris.

- Ja s'han acabat les millores del local social del carrer Ample.
- La comunitat dels pisos Edifici Palafrugell, més conegut com els pisos blancs situats a l'altra banda del carrer Ample a

• Amb la situació econòmica actual, l'Ajuntament s'acollirà a una pròrroga del Pla de Barris per tal de poder fer totes les millores pendents amb més temps.

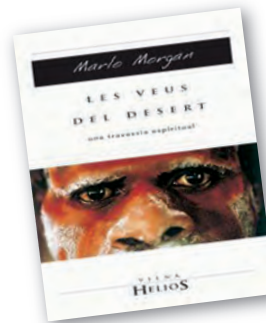
• El Pla de Barris continua treballant i sent un projecte enfocad a les persones.

ressenya

REFLEXOS D'ULTRAMAR.
M. Carme Melchor

És un llibre de relats dedicats a la immigració. Les vivències de l'autora al llarg de la seva infantesa, néta d'immigrants catalans que rodaren el món tot cercant una vida idíl·lica que mai van aconseguir. Tots els esdeveniments complicats en el fons i divertits en la forma, encerclen i arrodoneixen el llibre, de lectura plaent i divertida.

LES VEUS DEL DESERT. Marlo Morgan

Al desert australià, una tribu aborigen irremissiblement condemnada a la desaparició va voler traspasar la seva cultura ancestral a una persona d'una altra civilització. I per fer-ho va escollir l'autora d'aquest llibre, una nord-americana d'uns cinquanta anys que tot just acabava d'arribar al país i que s'havia interessat per establir contacte amb grups d'indígenes.

Marlo Morgan ha volgut deixar el relat de la seva experiència en aquest llibre extraordinari, testimoni de la seva voluntat de donar a conèixer una espiritualitat destinada a reconciliar l'ésser humà amb la terra.

**Mai un projecte tant senzill,
havia donat un fruit tant bell**